



SPRÁVNÝ SMĚR

I tentokrát – stejně jako v minulém čísle Cesty – začnu své úvodní zamyšlení zážitkem z hor (těm, kdo hory nemají rádi, se za to omlouvám, ale od moře mám zkušenosti podstatně méně ☺).

Někdy v polovině devadesátých let jsme se s několika přáteli z rodné Třebíče domluvili, že se pokusíme vystoupit na „Sřechu Evropy“, tedy na Mont Blanc. Vyrázili jsme v pěti lidech nacpaných ve staré „stodvacítce“. Protože jsme toho za deset dnů chtěli uvidět co nejvíc, na horu samotnou nám zbyly jen nějaké dva, tři dny. Nemnoho času. Převýšení, které bylo potřeba překonat z francouzského Chamonix na vrchol, je skoro čtyři tisíce metrů... Náš rychlý výstup provázely od počátku drobné



nehody. Jirka začal trpět silnou nevolností, Vašek upadl na ledovci a narazil si koleno... Oba poté sestoupili k autu. Druhý den nás opustil i Standa, který – ač trénovaný sportovec – ve velké nadmořské výšce nemohl popadnout dech, a tak zůstal na nejvyšší položené chatě. Poslední úsek cesty jsme tedy v mlze a větru šlapali dva – jmenovec Petr a já. Petr stále chtěl

nahoru; já už jsem začínal váhat: počasí se prudce zhoršovalo; viditelnost byla mizerná. „Poslední čtvrt-hodina výstupu, potom se otáčíme,“ obrátil jsem se nakonec nekompromisně na kamaráda. Kupodivu rád souhlasil – za chvíli jsem pochopil, proč.

Během nějakých deseti minut jsme vskutku dorazili na vrchol. Vítězoslavné pocity se ovšem jaksi nedostavily. Petr se začal silně trást; vypadalo to, že na cestu dolů nebude mít sílu. Udeřila na nás šílená vichřice; velmi silně jsme začali pociťovat nedostatečnost našeho oblečení a dalšího vybavení. (Později jsme se dole na chatě dozvěděli, že toho pozdního srpnového dne bylo na vrcholku -12° a vítr dosahoval rychlosti kolem 80 km/h.) Stál jsem na batohu, který by

jinak strhl vítr a namáhavě jsem kamaráda oblékal do pláštěnky, abych ho aspoň trochu uchránil před větrem; poté jsem ho navázal na lano. Během té minutky bez rukavic mi omrzly prsty, to jsem ale v té chvíli nevnímal. Víím jen to, že jsem se v duchu usilovně modlil. Bude Petr vůbec schopen cesty dolů...??

Naštěstí se po chvíli rozešel. Sestupovali jsme opatrně po ostrém hřebeni. Ten se ovšem po chvíli rozšířil. Před námi se rozprostírala široká sněhová pláň. Naše stopy, které jsme zanechali cestou nahoru, byly už dávno zafoukané. GPS ani podobné orientační pomůcky tehdy žádné neexistovaly. Kudy jít dál? Odpoledne se chýlilo k večeru a nám bylo jasné, že máme jen jeden pokus. Pokud se vydáme špatným směrem, k chatě pod ledovcem, kde nás čekal Standa, se do tmy nedostaneme. A jak by dopadla noc v chabém oblečení v kruté zimě, to jsme si uměli představit. Bylo životně důležité zvolit si správný směr... Chvilí jsme se dohadovali, chvíli modlili. A potom padlo rozhodnutí, i když ani jeden z nás neměl o správné cestě jistotu. Šli jsme zvoleným směrem. Pohledy jsme napjatě probodávali hustou mlhu... Asi

po hodině chůze se na chvíli roztrhly mraky. Několik set metrů pod námi se objevila chata Tete Rousse. Za chvíli jsme si padli se Standou do náručí...

Při cestách v běžném životě máme vyzkoušené, že na zvoleném směru většinou až tak moc nezáleží. V nejhorším se spleteme – cesta bude sice o něco delší, ale nakonec se zpravidla do cíle dostaneme ...

Připadá mi, že si dnes tento postoj mnoho lidí přenáší i do svého pohledu na putování tímto životem. Kdysi se říkalo, že „všechny cesty vedou do Říma“. Tak tedy: vedou všechny životní cesty do nicoty, která nás pohltí, až náš pozemský život skončí (jak si myslí mnozí lidé nevěřící)? Vedou všechny alespoň trochu dobré cesty do nebe (jak si myslí mnozí věřící)?

Bible – z pohledu křesťanů Boží slovo – nás ujišťuje o tom, že cílem naší pozemské cesty je plnost života v Boží blízkosti. Mnohá místa v Bibli, například v evangeliích či v Pavlových listech, naznačují, že náš život je spíše cestou po horském hřebeni než nezávazným potulováním se v anglickém parku. Boží slovo jasně mluví o tom, že existují mnohé duchovní

cesty, na nichž lze zabloudit (o některých z nich si povíme v rubrice Co vás zajímá). Je životně důležité zvolit si správný směr!

Naštěstí je zde někdo, kdo se na cestách Božích dobře vyzná. Tímto průvodcem je Ježíš Kristus. Snad namítneme: dobře, ale proč si volit právě Ježíše – proč ne třeba Mohameda nebo Buddhu? Čtème pozorně evangelia, která svědčí o Ježíšově neskonalé lásce ke každému člověku, o jeho moci a moudrosti. Svědčí o tom, že Ježíš pro každého z nás zemřel a vstal z mrtvých a tím nám otevřel přístup do Božího království... Lze si představit lepšího průvodce životem, než právě jeho?

Oslava Velikonoc má pro nás být pozváním. Pozváním na cesty života. Záleží samozřejmě jen na nás, zda toto pozvání znovu – anebo poprvé – přijmeme.

Přeji nám všem sílu ke správné odpovědi. Taková odpověď se má projevit slovy i životem.

Přeji vám požehnané prožití Velikonoc.

o. Petr

Ježíši, Synu Boží,
ty ses ponížil, abys nás vykoupil.
Ty ses pokořil a nás jsi vyznamenal.
Ty ses stal chudým, abys nás obohatil.
Ty ses narodil, abychom se my mohli narodit pro život věčný.
Tys přijal křest a nás jsi svým utrpením očistil.
Tys byl hladový a nás jsi nasýtil.
Tys byl zbičován jako otrok a nás jsi tak z otroctví vykoupil.
Tys byl ukřižován, abys nás ze smrti vysvobodil.
Ty jsi byl pochován do hrobu a nás jsi probudil.
Ty jsi z hrobu vstal, jsi přítomný mezi námi a ukazuješ nám cestu k životu.

Ty, Ježíši, jsi to všechno učinil dobrovolně z lásky k lidem. Pomáhej mi, ať tě následuji a mám i já dost lásky k mým bratřím a sestrám, ve kterých jsi ty sám.

z maronitské liturgie



*Kristus bojoval za každého z nás. Zvítězil!
Ať je tato jistota pro nás všechny velkou nadějí, radostí a posilou.*

Redakční rada

PROŽILI JSME

Jak bylo na setkání Taizé v Praze

Od 29. 12. 2014 do 2. 1. 2015 jsme se zúčastnili evropského setkání mládeže pořádaného komunitou Taizé v Praze. Naši skupinu tvořilo 8 lidí z hodonínského děkanátu. V Brně jsme se připojili k další skupině a spolu s nimi jsme jeli vlakem do Prahy. Naše přivítání v Praze bylo doslova nečekané, hned při první

jíždě metrem jsme byli lehčí o jeden mobil. Naše cesta vedla k arcibiskupskému gymnáziu, kde jsme obdrželi další informace ohledně ubytování. Naším domovem se stala farnost sv. Tomáše na Malé Straně. Kluci spali na zemi v tělocvičně a holky v hostelu na postelích. Většina našich spolubydlících byla ze zahraničí.

Hlavním tématem setkání bylo: „Být solí země“. Každý den začínal společnou ranní modlitbou, po které následovaly diskuzní skupinky, ve kterých jsme si procvičili angličtinu a pantomimu. Po odpolední modlitbě jsme měli možnost navštívit workshopy na různá témata (např. víra a nevíra, věda a víra, jak být solí země...).



Na večerní modlitby jsme jeli přeplněným metrem do letňanských hal, kde

jsme dostali také jídlo na následující den. Při těchto modlitbách byli přítomni

i bratři z komunity Taizé. Byl to hluboký prožitek, když jsme mohli zpívat krásné písně a přitom rozjímat nad slovy bratra Aloise. Na závěr modliteb jsme mohli přijít ke kříži a svěřit u něj vše, co jsme měli na srdci. Naštěstí pro nás vyšly poslední večerní modlitby do chrámu sv. Víta, kterých se zúčastnil také kardinál Dominik Duka.

Jsme rádi, že jsme mohli být součástí tohoto krásného společenství, z kterého jsme se vrátili duchovně obohaceni. Další setkání Taizé bude ve španělské Valencii.

V. Guliš

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA U NÁS

V sobotu 3. ledna 2015 se v naší obci konala už popatnácté Tříkrálová sbírka. Malí i velcí koledníci byli rozděleni do 21 skupinek a rozešli se do všech domovů s přáním i prosbou o příspěvek pro potřebné bližní. Že i letos naši dveře otevřeně, o tom svědčí výtěžek sbírky, který letos činil 127 396 Kč. Za 15 let se při této sbírce v naší obci vybralo 1 526 000 Kč. Díky všem organizátorům i pomocníkům a také všem dárcům, kteří vytrvale přispívají tam, kde je to potřeba.

redakční rada



BOŽÍ SLOVO NA ROK 2015

V pátek 2. ledna o. Petr spolu s přítomnými farníky vyprosili Boží slovo pro naši farnost na tento rok:

**Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si,
aby se jí naprosto věřilo:
Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky.
(1 Tim 1,15)**

Toto slovo a mnoho dalších užitečných informací naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz

Ohlédnutí za evangelizačním Kurzem Alfa

Jak bylo minule slíbeno, přinášíme krátké rozhovory s těmi, kteří se zúčastnili před Vánocemi skončeného Kurzu Alfa, který probíhal na podzim v Hodoníně. (Je to kurz, který nabízí základní uvedení do křesťanství, nemá nic společného s Modrou alfou).

1. Proč ses rozhodla jít na tento kurz?

Eva: Původně jsem šla jako doprovod naší dcery, ale touhu zúčastnit se jsem měla už od prvního běhu Alfy před dvěma lety. Tehdy nás nevzali, protože přednost dostali „nekosteloví“ lidé. Ale přihlásila jsem se znovu a tentokrát to vyšlo.

Hledala jsem prohloubení duchovního života a doplnění děr v mozaice vědomostí o Bohu, který je pro můj život velmi důležitý od mé konverze v dospělosti.

Dana: Chtěla jsem se posunout ve víře, načerpat posilu. A podařilo se.

Jana: I když jsem člověk

věřící, přihlásila jsem se, a to proto, abych prohloubila svoji víru a posílila křesťanské hodnoty v mém životě.

2. Co se ti tu líbilo/nelíbilo?

Eva: Líbila se mi atmosféra při setkání a jídlo. :)) Skvělý byl netradiční typ

duchovní akce – společný víkend na Vranově u Brna.

Dana: *Líbily se mně přednášky o. Petra a společenství skvělých lidí, které jsem poznala, moc za to děkuji. A taky skupinky, kde nám byly zodpovězeny naše dotazy a mohli jsme tu diskutovat nad různými problémy.*

Jana: *Líbilo se mně skupinkové rozjímání nad různými tématy, kde každý, kdo chtěl, měl možnost vyjádřit svůj názor, pocity a zkušenosti z každodenního života.*

3. Co ti to dalo do života?

Eva: *Doufám, že zmoudření. ☺ Ještě jedna malá kuriozítka: Pan Josef z naší skupinky na Alfě původně nesměřoval, ale když ho začala na ulici svádět opilá paní, tak raději zašel za námi. Tak se stal pravděpodobně i nejstarším účastníkem Alfě. Myslím, že měl 78 roků. Je krásně vidět, že cesty Páně jsou nevyzpytatelné. ☺*

Dana: *Hodně jsem se přiblížila Bohu. Díky tomu je můj život kvalitnější.*

Jana: *Do běžného života jsem načerpala posilu a také odvahu mluvit s lidmi o své víře. Velké díky patří*



Při setkáních Alfě vládla příjemná atmosféra

hodonínské farnosti, která akci připravila, včetně výborného občerstvení.

V rubrice Svědectví si také můžete přečíst zajímavý článek o cestě k víře mladého muže Ludka, který právě i díky kurzu Alfa našel cestu k Bohu. V rubrice Lidé naší farnosti najdete 2. část rozhovorů s těmi, kteří na Kurzech Alfa pomáhali.

A. Tlachová

**Během podzimu 2015
by se měl Kurz Alfa
opět konat v Hodoníně.
Zveme už nyní všechny,
kteří by se chtěli
dovědět více o křesťanství.**

**Podrobnější informace
budou včas zveřejněny.**

ČAS RADOSTI, VESELOSTI

Netradiční zážitek si z chrámu svatého Václava v Dolních Bojanovicích odnesl každý, kdo si v sobotu 3. ledna nenechal ujít koncert „Čas radosti, veselosti“ v podání Štěpánských koledníků. Hlavními iniciátory projektu byli Martin Novák, Stanislav Bílek a Ondřej Dvořák. Nelze opomenout, že v rámci koncertu vystoupil jako host také vokální kvartet 4BAB.

Skladby ve stylu folkloru, popu ale i gospelu zazněly v podání dvacetipětičlenného souboru Štěpánských koledníků. Kombinace profesionálních hráčů i hobby muzikantů potěšila publikum v sérii tří koncertů. První z nich se konal 23. prosince 2014 v Prušánkách a jeho výtěžek (celkem 32 tisíc korun) byl věnován na nákup devíti místního automobilu pro Dětský re-

habilitační stacionář Vlaštovka v Hodoníně, druhý koncert byl v Dolních Bojanovicích, projekt byl ukončen třetím koncertem v neděli 4. ledna 2015 v Šitbořicích.

Dojetí, pohoda a radost... to jsou jen některé, slovy popsatelné, emoce, které si posluchači z koncertu odnášeli do svých domovů.

O krátký rozhovor jsme požádali vedoucího kapely Martina Nováka.

Krátce o Martinovi: Narodil se v roce 1975. Je rodákem z Dolních Bojanovic. V současné době žije se svou manželkou Jaruškou a dvěma dětmi v Prušánkách. Do České republiky se s rodinou vrátil po deseti letech z pobytu v Anglii teprve v polovině



roku 2014. Během doby strávené v Anglii pracoval Martin jako vedoucí katedry hudební výchovy na jedné z tamních škol.

Teprve nedávno ses vrátil z Anglie. Co v současné době děláš?

Nejsem zatím ustálený v jednom zaměstnání. V současné době si spíše snažím zorganizovat čas tak, abych mohl dělat více činností. Pracuji teď na více věcech a vyhovuje mi to. Zhruba desetkrát za měsíc hraji v Městském divadle v Brně, mám kurzy angličtiny pro dospělé, dokončuji nějakou práci v Anglii. Mým snem je ale zabývat se hudební produkcí.

Takže jsi například i přemýšlel o tom, že bys skládal hudbu pro nějakého známého zpěváka či hudební skupinu?

Přesně tak. Dokonce už nějaké plány mám. Zahajuji spolupráci například s Pavlem Helanem. V rámci produkce jsem také dokončil projekt pro Salesiány - hymnus. Natáčel a míchal jsem hudbu ve stylu jazzu a rocku. Takovou prací bych se rád zabýval i do budoucna.

Vánoční projekt Štěpánští koledníci měl velký úspěch. Jak dlouho a jakým způsobem vlastně příprava projektu Štěpánští koledníci probíhala?

Myšlenka něco podobného zorganizovat vznikla už v roce 2008. Samotná příprava začala ale až po mém návratu do Česka. Zhruba v srpnu 2014 jsem začal aranžovat hudbu. Úprava každé písně byla jinak náročná. Obvykle pracuji tak, že si nápady natáčím do počítače a pak pořád dokola poslouchám, jestli už je to tak v pořádku, jestli písnička dobře zní a jestli v ní nic nechybí - a upravuji a upravuji. Jsou dny, kdy mi myšlenky rychle plynou a práce

odsýpá. Z toho mi trvá i několik dní, než píseň dokončím. Můj hlavní problém je, že potřebuji pracovat v tichu, což je u nás doma se dvěma dětmi možné jedině v noci (směje se).

Tak jsem postupně připravil část písní z repertoáru a společně s ostatními jsme je začali nacvičovat.

Jak se ti pracovalo s týmem Štěpánských koledníků?

Naprosto skvěle. Všichni měli smysl pro humor, zkoušky byly spíše zábavou než prací.

Výtěžek koncertu v Prušánkách byl věnován na charitní účely. V Dolních Bojanovicích a Šitbořicích jste vybírali dobrovolné vstupné. Můžeš prozradit, zda je vůbec reálné, aby výtěžek z koncertu pokryl náklady na realizaci takového projektu?

Projekt vznikl spontánně z potřeby udělat něco vánočního. Od roku 2008 v Prušánkách nefungovalo žádné muzikantské zázemí. Mám spoustu kamarádů, kteří mě v podstatě přesvědčili, abychom něco udělali. Hned od začátku jsme do toho šli, protože jsme chtěli dělat charitu. Nic jsme neočekávali. Výtěžek v Prušánkách byl odevzdán stacionáři, peníze z dalších koncertů uhradily náklady na dopravu, kostýmy, techniku. Vůbec jsem nepočítal, kolik jsem na tom strávil sám času. Pokud by mělo jít o výdělečný projekt, musel by se celý změnit a to nyní nezamýšlíme. Rozhodně chceme dál pokračovat a připravit i větší počet koncertů.

Z prvního koncertu v Prušánkách jste také nahráli zvukový záznam. Jaký byl o toto CD zájem?



Já osobně jsem původně CD točit nechtěl. Zvláště při prvním koncertu panuje nervozita a udělá se spousta chyb. Nakonec mě ale ostatní přesvědčili, Staňa Bílek sehnal i nějaké sponzory na natáčení. Záměr byl takový, že nahrávka poslouží spíše jako památka na tuto akci či archiv.

Tak velký zájem o zakoupení CD jsem však vůbec nečekal. Jde o živou nahrávku, se spoustou chyb, ale je z ní cítit atmosféra koncertu. Proдалa se spousta kusů. I když přesné číslo neznám, v porovnání s jinými projekty se dá skutečně hovořit o úspěchu.

Ze kterého koncertu jsi měl největší strach?

Vůbec jsem nechtěl vystupovat v Bojanovicích. Je těžké vystoupit v domácím prostředí. Zvláště když jsou Bojanovice plné skvělých muzikantů. Díky Staňovi Bílkovi a Ondrovi Dvořákovi jsme se ale nakonec rozhodli koncert připravit a přiznávám, že nelituji. Přišlo nečekaně velké množství posluchačů, kteří se postarali o skvělou atmosféru. Skvělá nálada byla i na pódiu. Nakonec byl koncert v Bojanovicích nejhezčí.

Jaké jsi zaznamenal ohlasy?

Ohlasy byly pozitivní. Viděl jsem kluky na pódiu, kteří takový koncert nikdy nedělali, jak si tu atmosféru užívali. Zpívali a hráli od srdce a intenzivně s láskou a přenesli to na posluchače. Dokonce pan Vladimír Poliak, který přijal pozvání na koncert a má za sebou spoustu jiných hudebních zážitků, přiznal po koncertě, že plakal dojetím. Takové uznání je snem každého muzikanta. Pak člověk ví, že jeho práce má význam a baví ho pokračovat.

Dlouhou dobu jsi strávil v Anglii. Vnímáš po návratu rozdíl mezi Čechy a Angličany?

Určitě se dá říct, že existuje geografický stereotyp v chování. Já osobně však největší rozdíl pociťuji na úřadech a veřejných místech. V Anglii jsou lidé možná formálnější, ale také mnohem slušnější. Nesetkáš se s pohrdáním či úšklebky. Doteď mi dělá problémy jít v Česku na úřad. Nežádka se člověk setkává s pocitem, že je neschopný, když něčemu nerozumí... Určitě se najdou výjimky, ale Češi mají velké mezery. Na druhou stranu uznávám, že vytvořit si přátelský vztah k Čechovi je mnohem jednodušší než se kamarádit s Angličanem.

Jménem redakční rady Cesty děkuji celému týmu Štěpánských koledníků za zprostředkování krásného hudebního zážitku. Martinu Novákovi děkuji za čas, který ve svém nabitém programu našel i pro naše čtenáře. Do dalšího působení přejeme hodně úspěchů.

A. Červenková

BESEDA „BETLÉM NENAROZENÝM“

V pátek 9. ledna se po večerní mši sv. uskutečnila beseda s pracovníci nadace „Betlém nenarozeným“. Tato obecně prospěšná společnost a nadační fond se starají o ženy a dívky převážně z dětských domovů a výchovných zařízení. Jelikož tyto dívky nezakusily mateřskou lásku a teplo domova, hledají ji na nesprávných místech. Když pak čekají miminko, často jsou nuceny, někdy přímo svou rodinou, aby šly na potrat. A právě z tohoto důvodu vznikla nadace, ve které se učí ženy základním hodnotám, připravují se na porod a na to, jak se poté o dítětko starat.

Vše probíhá v domě u Pardubic, který pojme asi 7 maminek. Každá má svůj pokoj a pobývat v domě může do 1 roku věku dítěte. Během té doby jim pracovníci pomáhají sehnat sociální bydlení, učí je hospodařit s penězi, vyřizují potřebné záležitosti na úřadech atd. Nasměřují je tím správným směrem do života. Bohužel ne vždy se to podaří. Většina těchto pracovníků to dělá zdarma a ještě pravidelně ze svých peněz přispívají na



tuto činnost. V roce 2013 na Mikuláše jsme se tam tři z nás (Anežka Hubáčková, Růžena Pinková a Anna Otrhalíková) byly podívat. Strávily jsme tam celou sobotu, večer bylo divadlo a po něm agapé pro všechny cizí lidi z okolí, kteří na divadlo přišli. Byly jsme velice mile přijaty a i překvapeny tou rodinnou atmosférou a láskou, která tam panuje, neboť tam bylo asi 50 dětí a mnoho rodičů - pomocníků. Přes všecek frmol tam vládla atmosféra pokoje, žádné napětí - to nás fascinovalo. Všem těmto pomocníkům patří velký dík za tuto službu bližnímu, neboť „cokoliv jste učinili jednomu z nejposlednějších,

mně jste učinili,“ říká Ježíš. Základ všeho je funkční rodina. Vytvořit ji - to je přání jejich i naše.

Pokud byste chtěli na toto místo zavítat, je možné strávit zde i dovolenou. Dům se nachází v krásném prostředí a po domluvě s vedoucí se zde dá i ubytovat.

A. Otrhalíková



PAPRSKY U NÁS ZAZÁŘILY ZNOVU

V neděli 25. ledna k nám již potřetí zavítala hudební skupina Paprsky se svým programem. Svoji muziku a zpěvacké výkony nám nepředvedli jen na odpoledním koncertu, ale obohatili i nedělní dopolední mše svaté. Na koncertu zazněla jak vlastní tvorba členů skupiny, tak i převzaté písně od jiných interpretů. Jejich vedoucí, Jiří Jakubík, který doprovázel slovem, zpěvem a hrou na klávesy, zavzpomínal na předchozí koncert u nás, který se konal v roce 2012. Dále poděkoval o. Petrovi, že přestože již v minulosti poznal, jak hlučná je tato skupina hlavně v noci při návratu ze sklípku, jim opět dovolil na faře bydlet. Tato „nebezpečná“ večerní pohoštění ve sklípku pro ně tradičně organizuje Ondra Dvořák, který se skupinou také při koncertu spolupracoval.

A teď malé představení skupiny: Jedná se asi o čtyřicetičlennou skupinu mládeže z celé Moravy - jsou mezi nimi studenti i již pracující „bývalí“ studenti. Vznik skupiny se datuje do roku 1996, kdy byl počet účastníků asi patnáctičlenný. Zkoušení probíhá o víkendech. Skupina pořádá nejen koncerty, ale účastní se také například různých brigád a zapojuje se do adopce dětí na dálku. Společnými silami opravili faru v malé vesnici Pohoř, která nyní slouží pro setkávání rodin s dětmi nebo různých společenství.

A na závěr: Myslím, že jsme slyšeli nejenom dobrou muziku a celou plejádu sólových vystoupení, ale velmi nás pobavilo i mluvené slovo.

H. Maděryčová



EUCHARISTIE ŽIVĚ

Ve dnech 13. a 14. března u nás v kostele proběhla postní duchovní obnova, kterou vedl náš rodák o. Jiří Kaňa. Začal zvesela konstatováním, že je rád, že je „odborník“, protože každý cizí je bráný jako odborník. Doložil to na zážitku ze semináře, kdy jim, bohoslovcům, otec spirituál říkal často různé moudré myšlenky, ale oni si říkali „No, jo, to už známe.“ A pak přijel pan kardinál Tomášek, řekl lautr to samé, a hoši to nadšeně komentovali „Ty jo, to bylo něco.“

Účast na obnově byla hojná a téma „Eucharistie“ bylo podáno velmi srozumitelně a povzbudivě. Kdo přijal pozvání, odcházel občerstvený a posílněný, ujištěný o tom, že pouze v Bohu je možné najít všechno, co v životě hledáme.

Ve všech přednáškách byl kladen důraz na vztah Boha k člověku, ale také na náš vztah k Bohu. Nejdřív o. Jiří mluvil o tom, že Bůh na počátku stvořil zemi, nebe, vody a poté rostlinstvo a zvířata, aby toto všechno dal člověku k užívání, protože si člověka od pradávna vyvolil a zamiloval. Aby člověk nebyl sám, dal mu druha (družku) a tím toto skvělé dílo završil. Jediné, co člověku Bůh nedal, je schopnost



rozlišovat dobro a zlo. Tuto schopnost si Bůh ponechal pro sebe, aby nebylo možné ji zneužít. Co však udělal člověk? Nechal se oklamat lži padlého anděla v ráji a jedl ze zakázaného stromu poznání. Schopnost rozpoznat dobro a zlo tím však nezískal, musel odejít z ráje a od té doby ve světě vidí dobro každý jinak. Většinou tak, jak to vyhovuje jemu. Takto vznikají neshody v rodinách, na pracovištích, spory mezi vládami, války za „prosazení“ dobra... protože my přece chceme dobro.

Podobné je to s LÁSKOU. Bůh je láska. Není to tak, že Bůh rozdává nějakou měrou lásku – někomu více a jinému méně. On sám je láska. Člověk skutečnou lásku dostává pouze ve spojení s Bohem. Schopnost projevat lásku

např. pohlazením, úsměvem, polibkem... byla dána Bohem jako dar pouze člověku. Toto je potřeba si uvědomit. Azase je tolik různých představ o tom, jak by měla láska vypadat, kolik je lidí na zemi. Láska má mnoho podob, ale naše představa o ní umí být často velmi pomýlená. Láska je schopnost vydat se až na smrt za druhého člověka, soucítit s ním, být mu nablízku,... To nám jasně ukázal Ježíš na kříži.

Kdyby si každý z nás uvědomil, že hodně rozkolů vzniká právě tím, že za dobro považujeme různé věci a že si pod pojmem láska představujeme každý něco jiného, nebylo by tolik svárů a neshod v rodinách a ve společnosti obecně.

A jakou roli hraje slavení mše svaté? Čím více jsme

napojeni na Boha, tím větší je naše poznávání lásky a tím větší je možnost rozpoznávat skrze Ducha svatého, co je dobré. V Boží blízkosti nemáme strach přiznat vlastní omezenost nebo hřích, protože zároveň tváří v tvář Bohu jsme ujišťováni o tom, že Bůh nás tolik miluje, že nás z hříchů očišťuje, dodává nám sílu žít v pravdě a v lásce. Při mši svaté slyšíme Boží slovo, které je na rozdíl od slov tohoto světa v tisku, médiích nebo v rodinách skutečně pravdivé a neměnné, je vždy aktuální, protože promlouvá do naší konkrétní životní situace – povzbuzuje, upozorňuje, ukazuje cestu...

Velmi důležité pro nás je také přijímání Kristova těla, kterým se nám stále znovu připomíná, jak nás Bůh má rád, když vydal svého Syna za nás. Bůh je nám stále nablízku, ale je tu jeden krok, který nás dělí. Tímto krokem je naše svoboda, kterou jsme od Boha dostali. Bůh chce, abychom tento krok k němu udělali sami a to tak, že vyznáme, že on je Pán našeho života. On se nevlamuje, ale čeká, až mu dovolíme vejít do našeho srdce, přestože víme, že jsou tam i věci (naše skutky), které nechceme, aby vyšly najevo. Pokud ale i sem pozveme Boha, brzy v temnotě zazáří světlo.

H. Maděryčová
a A. Tlachová



Jedno ze setkání letošního kurzu Charismatické obnovy

70. LET OD KONCE 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

Letos je to 70 let, kdy byla ukončena 2. světová válka. Dolní Bojanovice byly osvobozeny 14. dubna 1945 a 8. května 1945 byla válka ukončena kapitulací Německa. Život v době války byl jistě těžký, a tak můžeme Bohu děkovat za roky míru. Také máme za mír, a to nejen v naší zemi, ale i po celém světě prosit. Vždyť i dnes je tolik míst, kde se bojuje.

Zajímavý zápis k ukončení 2. světové války je napsán o. Jaromírem Pořízkem ve farní kronice:

„Neděle 8. dubna 1945 byla velmi rušná. Den byl krásný, nádherný, jarní. Ráno klid a ticho. Skřivánci zpívali, když jsem se ubíral do Josefova konat služby Boží. Josefovští byli většinou odstěhováni v búdách za obcí. O půl desáté se sešlo k padesáti lidem včetně dětí do tamního kostela. Sloužil jsem tichou mši sv., bez kázání. Mezitím přijela maďarská kolona a ubytovala se kolem kostela. Vzápětí na to přiletěly ruské letouny: bylo právě po sv. přijímání a začalo bombardování. Nastala panika v kostele, který se otřásl v základech, sklo s rachotem padalo. Dal jsem pokyn: všichni ke stěnám. Děti začaly křičet, nářek, hrůza – byli jsme uprostřed leteckého ohně. Trval naštěstí krátce, stěny i budova odolala. Vyvážli jsme bez pohromy. Vyslal jsem dva muže prohlédnout situaci venku a poslal všechny rychle do krytu.“

Na konec 2. světové války pro farní zpravodaj zavzpomínala i nejstarší občanka naší obce, paní Růžena Komosná.

Jak jsem prožila frontu

Když bylo oznámené, že již se fronta blíží, tak jsme se chystali schovat do sklepa pod Čaganovem. Tatinek, Tomáš Svoboda, poobcházeli rodiny Bílkovu, Vaculíkovu a ty, co neměly kam jít, a tak nás bylo ale třicet. Ještě jsme se dívali, jak vojáci postupují po Těšických dílách k Bojanovicám. Celou šířkou šli až po Lapoštůr. Pak již jsme byli všichni ve sklepě a modlili se. Tehdy jsem slíbila Panně Marii, že když vše přečkám, tak budu chodit na pouť do Žarošic a na Hostýn.

Pak někdo zabúchal na dveře a vešel voják. „Skolko tady!“ Já sem mu řekla třicet, ale samí dobří lidé. „Neboj sa.“ Proběhl celým sklepem, vše prohlédl a tatinek mu nabídl odlivku, vypil ji a běžel dál. Bylo ke čtvrté hodině odpoledne.

Než došla fronta, tak sme viděli Němce naposledy, jak kolem budy zmotávali na větčí železný cívice dráty. Motali to rychle, směrem k Poddvorovu.

Fronta sa nezastavila, ale stále pokračovala k Poddvorovu. K večeru již byl trochu klid, tak jsme sa rozešli dom. Udělala sem večeru, a že si konečně odpočinu. Vykúpala sem Jožina, ten měl 4 měsíce, ale vše dobře znášal. Pak ale přišel voják a gazda, že bude vařit víno. Gazda řekl, že víno nemá. Voják řekl: „My máme.“ Donesl veliký kastrol a druhý voják donesl v kýbli víno. „Hodně top!“ A tatinek topil a vařili celú noc. Vojáci uvařené odněli a nové donesli. Do rána pět kastrolů. Michal sa šel nenápadně podívat, kam to nosá. V Žabáckéj ulici tam bylo moc aut a oni to nosili šoférom. Chodili potichu, říkali,

že ticho, malučký spí. Když všecko ráno skončilo a vyšli sme na ulic, tak sem povídala Janovi Křížovi naproti, že tatinek celú noc zvařovali víno, že dvorem chodili. Jan sa smil: „To si nosili ode mňa ze sklepa. Neměli to daleko.“

Jak sa fronta pošinúla ke Klobúkom, byl u nás štáb. Zahrazdili Prostřední ulic a Komosných jsme dali bývat k nám. U nich byl lékař a sestra. Stařečkovi Komosnému dali takový větčí papír (propustku), s tým, že možú chodit dom popravovat. Štáb byl ešče u nás a byla neděla, do dědiny sa nesmělo a tak pan farář slúžili mši sv. za búdú Komosných, oni tam měli skované aj kostelní věci. Trochu sa nás tam sešlo poděkovat.

V pondělí k nám došel voják: „A že ty krejčíř, ušiješ mému důstojníkovi epolety.“ Já sem mu řekla, že nemáme nitky. „My máme.“ My máme mašinu ve sklepě. „Vynesem.“ A s Michalem vynесли mašinu. Hned dovědl důstojníka. Ale to byl důstojník! Pěkně oblečený, vysoký a takový jak když povýšený. Hned nahlásil, co chce a plátno si donesl. Byl spokojený a ten jeho pucák potom došel, že co nemám. Já že cukru. Z novin udělal škarneťku a donesl mě ten cukr. A pak aj čtvereček mydla. Řekl mě: „Já věřící, já nepartajný, mám dva chlapce a su z Vladivostoku. Už sú (vojáci) za Klobúkama.“ Pak už odešel celý štáb. Po týdnu došlo k búde nákladní auto a dobúchali sa dovnitř, naložili dvojku vína a jeli. Když došli tatinek do budy, dvojka přeč. Ale sa nezlobili, v ní byla voda na hašení.

Nikdy sa to nedá zapomenút, co byla válka. Hrůza sa vryje do paměti. Díky Bohu, teď žijeme v klidu.

redakčně upravila B. Bílková

Moje cesta k Bohu

Za svou víru vděčím především dvěma lidem - otci Karlovi a jedné úžasné ženě, Bohdance, přes kterou si mě Bůh přivedl k sobě. A samozřejmě Bohu.

Všechno začalo asi před rokem a půl, když si v srpnu Bohďa vzpomněla, že jsme si kdysi spolu dali kafe, a napsala mi k svátku. Slovo dalo slovo a sešli jsme se... a Bůh věděl proč, právě ona byla tím hozeným lanem, kterým si mě chtěl přitáhnout.

Vlastně to začalo, už když jsem byl malý. Pamatuju si, jak jsem byl několikrát s babičkou v kostele. Bylo tam hodně pěkných obrazů a vonělo tam kadidlo, lidé něco odříkávali... Tehdy jsem vůbec nevěděl, co se při mši všechno odehrává. Čas plynul, dospěl jsem. Pak přišla velká rána, když jsem se vrátil z vojny. Zemřeli mi rodiče. Proč mě opustili? Nechali mě tu samotného?! Nebylo tomu tak.

Ale na to jsem měl teprve přijít. Ve dvaceti jsem měl známost s věřící holkou. S místním knězem jsme hráli divadlo pro děti, jeli jsme na výlet do ústavu za postiženými lidmi... ale tehdy mě to neoslovilo, neslyšel jsem Boží volání.

Oženil jsem se s nevěřící ženou a na návštěvy kostela jsem zapomněl. Manželství mi ale nevyšlo, a já začal litat životem zleva doprava, „domlácený“ jsem skončil sám v bytě. Až loni. Bohďanka se připravovala na křest a jednou v autě mi podala lístek a řekla: „Zkus to, já tam taky půjdu.“ Byl to letáček o Kurzu Alfa. Řekl jsem si fajn, půjdu tam, aspoň jí budu jednou týdně nablízku. Tak jsem se taky přihlásil.

Bylo to úžasné setkání lidí, přednášky otce

Karase a povídání ve skupinkách. Ale pořad to bylo pro mě jen povídání, moc jsem z toho nechápal, ani jsem moc nerozuměl svědectví některých přítomných lidí. Hned první večer si ke mně sedla sympatická paní jménem Lenka a začala si se mnou povídat, napřed zlehka, o všelichem, ale postupně večer od večera přidávala něco o víře, o Ježíši a já poslouchal, zajímalo mě to. Ještě jsem netušil, co pro mě dělá.

Pak přišel večer s tématem Bible. Nikdy jsem ji nečetl, pro mě to byla kniha těch, co chodí do kostela. A to já nebyl. Ten večer přednášel Radovan Voříšek a šel si pak sednout s námi do skupinky. Během diskuse se zeptal, kdo z nás má Bibli, a když jsem řekl, že já ne, natáhl se a dal mi tu svoji se slovy: „Čti si, na Vranové mi ji vrátíš.“ Nevěřil jsem vlastním očím, tiskl jsem ji k sobě jako svatý Grál. A doma jsem si v ní začal číst.

Samozřejmě tedy bylo jet na společný víkend na Vranov. A tam se stalo něco, na co nikdy nezapomenu. Byla tu možnost si zajít na přímluvnou modlitbu a já toho využil. Seděl jsem na chodbě jako na trní, v obavách, ale taky v napjatém očekávání. Vešel jsem do kaple a tam byla „moje“ Lenka ještě se dvěma lidmi, vložili na mě ruce a modlili se. A já poprvé cítil, vnímal, že tu modlitbu „Někdo“ slyší... A už to ve mně zůstalo.

Během Alfy mě jednou Bohďa vzala na svoji přípravu na křest, kterou vedl v Hodoníně otec Karel Janů. Jen tak, abych se podíval, poslouchal. Otec Karel mě vlídně přijal a já tam zůstal a začal se připravovat s ostatními na křest. Setkávali jsme se každou nedělí. S úmyslem dát se pokřtít jsem

se svěřil své tetě. „Ale vždyť ty jsi pokřtěný! Nebo ne? Teď přesně nevím...“ řekla teta a mně se rozbušilo srdce. Ta myšlenka mi tak vrtala hlavou, že jsem začal obtelefonovávat farnosti s malinkou nadějí. Ale odpověď pokaždé zněla „Ne, ne...“

Až tvrdonický pan farář mi řekl, ať zavolám po mši, za dvě hodiny. To byly snad nejdelsí hodiny v životě! „Haló, pane Gergel, stavte se po práci, ano? Mám pro vás připravený ten křestní list.“ Sedl jsem si na židli a vyhrkly mi slzy. Tak mě tu rodiče nenechali samotného, nechali mě Bohu, udělali pro mě to nejvíc, co mohli, než odešli!

Z přípravy na křest se najednou stala příprava na první svatě přijímání a biřmování. Otec Karel, náš „Kája“, nám i přes naše neustálé otázky, a někdy i vzdory, trpělivě přibližoval Boha, jeho lásku, a cestu, po které se máme vydat za ním. Jednou večer, když jsem s ním potřeboval mluvit, mě vzal s sebou do sakristie. Byl to pro mě jeden z těch večerů, na které nezapomenu. Sedli jsme si na radiátor, „hongali nohama“ a povídali si a nakonec se spolu pomodlili. Pak mi podal Bibli. „Tahle je tvoje.“ Byla i s věnováním. Nedá se popsat, co jsem v ten moment cítil. Doma jsem si v ní začal číst... A taky jsem se začínal modlit. Nejdříve jsem hledával slova, jak mluvit k Bohu, ono to není jen tak mluvit k někomu, koho jste doteď neznali. Tak jsem s ním začal mluvit jako s přítelem, říkal jsem mu všechno, co se mi ten den přihodilo, dobré i zlé. Zkusil jsem i poprosit. V té době jsem totiž přišel o práci, tak jsem se modlil za to, abych nějakou našel.

A ona přišla. Jenže to bylo dál, než jsem chtěl, moc se mi to nelíbilo, a tak jsem na poslední chvíli ještě rozesílal maily, kde se dalo, ale nic. Tak jsem si řekl, dobře, Bože, chceš mě tam, tak tam půjdu. A až tam jsem pochopil, proč už mi nikdo další neodpově-

děl. Ta práce je jak dělaná pro mě a moc mě baví. Díky Bohu! On mě slyšel, dnes to vím, a to i přes to, že jsem v té době nedával do modlitby to nejdůležitější - důvěru. Pořád ve mně bylo to „co když“. Bůh musel být ze mě hodně zmatený, myslím si, že jen seděl a kroutil hlavou nad tím, že ho o něco prosím a zároveň mu nevěřím a bojím se. :)

Mojí kmotrou se stala Lenka, ta, která si ke mně přisedla na Alfě. Probírali jsme spolu všechno. Byla a je mi oporou, všechno, co jsem nechápal, mi často dlouho do noci vysvětlovala, rovnala tu moji starou vyšlapanou cestičku a vedla k nové.

O Velikonočních jsem byl biřmovaný, poprvé v životě jsem vyznal svoje hříchy a přijal Tělo Kristovo. A nebyl jsem sám, byla tam i Bohdanka. To moje Boží lano. Tehdy mi to došlo. Ona sama už před víc než rokem napsala do vaší Cesty svědectví o své cestě k obrácení, které zakončila slovy: „Mám chuť se rozběhnout mezi lidi a všem říct: Lidi, Bůh existuje, fakt, a je úžasný a má mě rád, aj vás, všechny má rád. Tak podťe za ním.“

A já? Díky víře jsem přišel o pár „přátel“. Ale mnohem víc jsem jich získal. Jak řekl Radovan Voříšek na Vranově, hodně důležitá pro růst víry je služba druhým. Jsem vděčný za pozvání do chlapského spolča, za ta naše setkávání úplně normálních věřících chlapů. Za Kurz Alfa, při kterém jsem mohl vypomáhat, za to, že tak můžu předat dál aspoň trochu z toho, co bylo dáno mě.

Otce Karla nám odveleli do jiné farnosti, už se vidáme jen občas. S Bohdankou jsme přátelé, ti nejlepší. Bůh to tak chtěl a jsem za to rád, za všechno, co mi dal. Za všechno, co chce dát každému, všem lidem. Svoji lásku.

Luděk František Gergel

KLÍCKA

Pastor George Thomas, který v malém městečku v Nové Anglii vedl svůj sbor, přišel jednoho velikonočního nedělního rána do kostela a nesl rezavou, zkřivenou starou ptáčí klícku, kterou položil na kazatelnu.

Mnozí lidé se v údivu dívali, když pastor začal mluvit.

„Včera jsem se procházel po městě a uviděl jsem chlapce, který nesl tuto klícku. Byli v ní tři malé divocí ptáčci. Zastavil jsem se a zeptal se: „Co to tam máš, synku?“

„Jen pár starých ptáků,“ odpověděl.

„Co s nimi chceš dělat?“

„Vezmu je domů a budu si s nimi hrát,“ odpověděl. „Budu je dráždit, vytrhávat jim peří, aby se pobíli. Vsadím se, že se pobavím.“

„Ale dříve nebo později toho budeš mít dost a přestane tě to bavit. Co uděláš pak?“

„Ale mám i pár koček,“ řekl ten chlapec, „rády si na nich pochutnají. Dám ty ptáčky jim.“

Na okamžik jsem se odmlčel. „Kolik chceš za ty ptáčky, synku?“

„Co?!!! Na co by vám byli, pane? Jsou to jen obyčejní ptáci z polí. Ani nezpívají a vůbec nejsou pěkní!“

„Kolik?“ znovu jsem se zeptal.

Chlapec si mě přeměřil, jako bych byl blázen, a řekl: „Deset dolarů!“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl desetidolarovku. Dal jsem ji chlapci do ruky a ten zmizel rychle jako blesk. Zdvíhl jsem klícku a něžně ji nesl na konec aleje, kde byl strom a malý trávník. Položil jsem ji na zem, otevřel dvířka a ptáky jsem pustil na svobodu.“

Tím pastor vysvětlil přítomnost klícky na kazatelně a začal vyprávět následující příběh.

„Jednoho dne si povídal Ježíš s Dáblem. Satan se právě vrátil z rajske zahrady a škodolibě se chlubil: „Nu, Pane, právě jsem nachytl svět plný lidí. Nastavil jsem past, starou návnadu, věděl jsem, že neodolají. Mám je všechny.“

„Co s nimi budeš dělat?“ otázal se Ježíš.

Satan odpověděl: „Cha, budu se bavit! Budu je učit, jak se ženit a rozvádět, jak se mají nenávidět a škodit si, naučím je pít, kouřit a proklínat. Naučím je, jak vynalézt pušky a bomby a vzájemně se zabíjet. Už se těším na tu zábavu!“

„A co uděláš potom?“ zeptal se Ježíš.

„Zahubím je!“ hrdě se vypjal Satan.

„Kolik za ně chceš?“ zeptal se Ježíš.

„Snad bys ty lidi nechtěl?! Není v nich ani kousek dobra. Když si je vezmeš, budou tě jen nenávidět. Naplívou na tebe, budou tě proklínat a zabijí tě! Určitě je nechceš!!“

„Co za ně chceš?“ opět se zeptal Ježíš.

Satan se podíval na Ježíše a zamračil se: „Všechny tvoje slzy a všechnu tvoji krev!“

Ježíš řekl: „Máš to!“ A zaplatil.

Pastor zdvihl klícku, otevřel dveře a odešel z kazatelny.

Není směšné, jak jednoduše lidé pohrdají Bohem a potom se diví, že svět se řítí do pekla?

Není směšné, jak věříme kdekterým novinám, ale nedůvěřivě zkoumáme slova Bible?

Není směšné, jak každý chce přijít do nebe za předpokladu, že nemusí věřit, myslet, mluvit nebo dělat nic z toho, o čem mluví Bible?

převzato z časopisu Světlo

NAŠE "ANO" KE KŘÍŽI PŘINÁŠÍ POŽEHNÁNÍ

Jako křesťané se snažíme, aby svět byl spravedlivější, pokojnější, lidštější, aby nikdo nežil v nouzi a v osamocení. Ale přes všechnu námahu nikdo nezůstává ušetřen utrpení, ani bohatí, ani věřící křesťané. Nebyl jej ušetřen ani Boží Syn. Vzít na sebe utrpení a kříž však není jen tíživá povinnost, je možné je proměnit na požehnání pro druhé.

„Kdo chce být mým učedníkem, ať zapře sám sebe, vezme na sebe svůj kříž, a následuje mě.“ Rozhodujícím poselstvím křesťanství je Pán vstal vpravdě z mrtvých. Přesto je Kristus v našich chrámech a příbytích zobrazován jako ukřižovaný a jen zřídka jako zmrtvýchvstalý. Největším dnem není Velký pátek, ale Velikonoční neděle.

Kristus a křesťanství by možná měli větší šanci a našli by větší rozšíření, kdybychom hlásali Krista jen zmrtvýchvstalého. Když Ježíš svým učedníkům vysvětloval, že musí jít do Jeruzaléma a tam mnoho trpět od velíkněží, starších a zákoníků, že bude zabit, ale třetího dne vstane z mrtvých, Petr mu vyčítal: „Chraň Bůh, to se ti nesmí stát“.

Není Petrovo chování docela pochopitelné? I naše víra stojí na rozhodujícím rozcestí; když se v našem životě ukáže kříž, také ztrácíme chuť následovat Krista.

Petr se chce dovolávat Boží pomoci: *Chraň Bůh!* A Kristus vysvětluje, co je vůle Boží. Jak často máme v ústech slova: „Chraň Bůh!“ Víme však opravdu, co chce Bůh? Kristus ke svému kříži řekl „ano“ a vyzývá nás, abychom i my řekli své „ano“ ke kříži, který je nám uložen.

Nepotřebujeme si vytesat kříže, abychom je vzali na bedra, nýbrž jsme povoláni k tomu, abychom trpělivě nesli ten kříž, který nám den po dni ukládá Bůh životními okolnostmi.

Kristus vzal na sebe kříž kvůli nám: „...*toto je má krev, která se za vás vylévá na odpuštění hříchů.*“ Tak to slyšíme ve mši svatě. Je to výzva i pro nás. Dejme smysl našemu kříži. Chci vás poprosit, pokud máte velké utrpení, ať už tělesné, nebo – co je často ještě horší – duševní, obětujte svá utrpení. Zakusíte úlevu a požehnání a můžete říct „ano“ svému kříži. Je to rozhodující zkušenost našeho života. Chtěl bych vás povzbudit, cvičte sebeobětování svého kříže v malých, nepatrných věcech, v každodenních všedních záležitostech. „Askeze“ pochází z řeckého slova *askeo* - cvičím se.

Dětem předáváme spoustu poznatků. Učíme je také těmto lidským věcem? Cílem by mělo být: Mít radost z toho, že přinášíme oběť. Sportovci přinášejí oběti, aby dosáhli vítězství. Věřícím jde o více než jen o sportovní výsledek: „*Chce-li někdo být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.*“ Pavel nám pak říká: „*Neboť jestli jsme mu podobní ve smrti, budeme mu podobní i v jeho zmrtvýchvstání.*“

Bernard Sirch

Když Bůh sesílá slávu, každý se stává jeho přítelem. Když však sesílá utrpení, pak se mu často stavějí na odpor dokonce i jeho přátelé.

(kardinál Wyszyński)

CO ZNAMENÁ VZÍT SVŮJ KŘÍŽ?

Nebát se oběti a odříkání a **odstraňovat** tak všechno, co tvoří překážky na cestě za Ježíšem: špatné náklonnosti, nezřízené city, pohodlnost, smyslná pokušení a nezřízené touhy po majetku a moci. Znamená to přijímat z Boží ruky všechno, čím tě Pán očisťuje a připravuje k věčnému patření na jeho svatost a slávu. **Kříž, o kterém Pán**

mluví, je třeba nést, nikoliv jen pohodlně přepravit. Přijmi tento kříž z jeho ruky jako jeho dar a součást jeho vlastního kříže, na kterém byl ukřižován a zemřel, aby tě navěky zachránil pro věčné štěstí. Pamatuj, že když jej poneseš s Pánem, nepůjdeš nikdy nevyšlapanou cestou. Pán po tobě nežádá nic, co by sám nezkusil a nevytrpěl.

M. Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE STAROKATOLICKÁ CÍRKEV

Milí přátelé, dnes budeme pokračovat dalším dílem z cyklu věnovaného křesťanským církvím. Minule jsme probrali řeckokatolickou církev a dnes si představíme starokatolickou církev.

Tak jako jsou některé východní církve ve spojení s římskou (katolickou) církví, tak jsou na západě církve, které se od katolické církve odloučily, ale přesto vycházejí z jejího učení.

Pět známek pravověrnosti

Tak jak už jsme zvyklí, podívejme se nejprve na starokatolickou církev pohledem pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrnou církev, tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal našim Spasitelem

- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

U starokatolické církve můžeme prakticky říci, že podobně jako římskokatolická církev splňuje všechny známky, až na tu poslední – má sice zachovanou apoštolskou posloupnost, ale neuznává primát papeže. Proč to tak je, si nastíníme později.

Označení a statistika

Slovo „starý“ v názvu podle výkladu samotné starokatolické církve neznamená „*včerejší*“ ani „*starobylý*“, ale má vyjadřovat ducha původnosti, návrat k odkazu příkladného života prvokřesťanského společenství.

Starokatolictví v našich zemích zapustilo v předminulém a minulém století kořeny zejména mezi německým obyvatelstvem. Centrem starokatolické církve v naší zemi byl severočeský Varnsdorf. V roce 1924 se ke starokatolíkům hlásilo 40 tisíc obyvatel ČSR.

Poválečný odsun Němců tuto církev velmi zdecimoval. V současné době mají starokatolíci v ČR 16 farností, 2 filiální obce a podle posledního sčítání lidu v roce 2011 se k nim přihlásilo 1736 věřících.

Historie

Kořeny této církve vyrůstají z různých proudů, které nechťely měnit katolický obřad, věrouku a základní struktury místní církve, ale snažily se dostat církev na některých místech mimo vliv papeže a založit tak lokální samostatné církve.

Po I. vatikánském koncilu (1869-1870) někteří biskupové, kněží a laici nepřijali koncilní učení o papežské neomylnosti a tím se dostali do opozice vůči katolické církvi. Za vůdce tohoto hnutí lze považovat německého kněze a církevního historika Ignaze von Döllingera. K nově vznikající církvi přistoupilo i několik platně vysvěcených biskupů, proto zde zůstala zachovaná apoštolská posloupnost.

Po I. vatikánském koncilu se i v naší zemi někteří kněží a věřící přihlásili ke vznikajícímu starokatolictví. Místním specifíkem bylo, že se mimo jiné odvolávali i na kališnickou tradici. Mezi vůdčí osobnosti patřil pražský univerzitní profesor J. F. Schulte. Jak už bylo zmíněno, církev působila především v severních oblastech státu, kde převládalo německé obyvatelstvo. Další větší společenství vznikla v Praze a Brně. Navzdory většině německého kléru a věřících v čele církve v naší zemi stanul r. 1888 bratr českého básníka P. Amandus Čech, který sídlil ve Varnsdorfu. Po jeho smrti byl vysvěcen v r. 1924 na biskupa Alois Pašek (zemřel r. 1946).

Léta 1946 - 1989 přežívala církev pod neustálým tlakem totalitního režimu. Výraznou postavou tohoto období byl biskup Podolák.

Po sovětské okupaci (1968) mu byl odejmut státní souhlas k výkonu duchovní služby. Nato vzali vedení církve do rukou duchovní, kteří intenzivně kolabovali s komunistickým režimem. Také synodní a farní rady byly obsazovány lidmi poplatnými režimu.

Přes to všechno se pod vedením biskupa Podoláka tvořily neoficiální skupiny věřících v čele s „protirežimními“ duchovními. V těchto skrytých podmínkách žila církev dál svým životem. V této „podzemní“ církvi se také mnozí laici dali na cestu duchovní obrody a vytvářeli společenství, které prakticky zajistilo kontinuitu církve v čele s biskupem po celá léta totality, a to téměř bez možnosti kontaktů se zahraničím.

Po listopadu 1989 mohl vedení církve opět převzít biskup Podolák. Díky iniciativě duchovenstva a věřících svolal na jaře 1990 Synodu obnovy, jejíž usnesení přijala většina starokatolíků. Byla obnovena řádná duchovní služba ve všech jejich farnostech a začalo také fungovat nové církevní vedení. Biskup Podolák však v roce 1991 zemřel a 39. mimořádná synoda v témže roce zvolila jeho nástupcem generálního vikáře ThMgr. Dušana Hejbala, který církev vede dodnes. Tato synoda rovněž vytvořila podmínky pro práci na obnově liturgie a zdokonalení právního řádu církve.

Věřouka

Starokatolická církev věroučně vychází z katolicismu, byť jsou zde již patrné některé protestantské prvky - odmítají některé výroky Tridentského koncilu a nová dogmata o Panně Marii (Neposkvrněné početí, Nanebevzetí). Ve vedení církve jsou zastoupeni laici. Byl zde též zrušen povinný celibát apod. Jak už bylo řečeno výše, starokatolíci mají zachovanou apoštolskou posloupnost a jejich svátosti jsou tudíž i z našeho pohledu

vysluhované platně, i když nedovoleně...

Mezi duchovenstvem této církve působí také několik římskokatolických kněží, kteří se oženili a v naší církvi již tedy sloužit nemohou.

Zřízení

Tato autokefální církev má tzv. episkopálně-synodální zřízení. Episkopalita spočívá v zachování a respektování biskupského úřadu. Apoštolská posloupnost biskupů byla získána svěcením v Utrechtu. Biskup je pastýřem své církve (diecéze) a řídí církev mocí zákonodárnou, správní a soudní. Pečuje o hlásání víry a čistotu mravů a zastupuje církev na veřejnosti. Biskup je volen synodou.

Synoda je nejvyšší správní orgán církve v čele s biskupem. Je to sbor kněží a volených zástupců obcí (farností). Synodě přísluší konečné slovo ve věcech správních a bohoslužebných, organizačních, ekonomických, osobních a kázeňských.

V období mezi synodami stojí po boku biskupovi synodní rada. Tvoří ji 4 duchovní a 5 laiků volených synodou. Předsedá jí biskup, místopředsedou je laik. Synodní rada se podílí na správě církve a jejího majetku. Pokud není obsazen biskupský stolec, stojí v čele kněz jako administrátor církve.

V čele farní obce stojí farář volený shromážděním obce a ustanovený biskupem. V duchovní správě mu pomáhají kooperátoři a farní rada. Pramenem organizace a zřízení je Synodní a obecný řád přijatý r. 1877, autorem je profesor J. F. von Schulte. Katedrála ve Varnsdorfu je zasvěcena Nejsvětějšímu Spasiteli.

Ekumenismus

Starokatolická církev v České republice není počtem velká ani významná mezi ostatními církvemi. Přesto se aktivně zapojuje do

ekumenického úsilí v hledání společných cest s pravoslávím, anglikanismem i protestantskými směry a také s katolickou církvi. Zvolený biskup je zástupcem církve v ERC (ekumenické radě církví) a členem jejího řídicího výboru. Pracuje též v ekumenické komisi pro masmédiá.

Sociální služba církve

Tato sféra působnosti církve je zřejmě nejúspěšnější. Je také zároveň platformou, na které lze najít nejvíce možností ekumenické spolupráce s ostatními církvemi a porozumění se státními institucemi a občanskými sdruženími. Církev se stala členem Sdružení zdravotně postižených a tím i dalších mezinárodních seskupení, jako např. Rehabilitation International. Počátkem roku 1992 bylo v Praze otevřeno nové sociálně-pastorační středisko Communio, kde působí poradny křesťansko-psychologická a sociálně-právní, bezbariérový kulturní klub, informační servis křesťanských sociálních aktivit a klub harmonického stáří.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi

Úvod to teologie, Vladimír Slámečka

Starokatolická církev v ČR, Biskupský ordinát a synodní rada Starokatolické církve v České republice

Nástin ekumenické teologie, Štampach, Odilo Ivan

www.starokatolici.cz

JAK SE KŘESŤANSTVÍ STAVÍ K MAGII A VĚŠTĚNÍ?

Křesťané, kteří zažili dobu komunismu, byli ve svých postojích často ovlivněni tím, že se v oněch časech bojovalo proti všemu duchovnímu. Jak známo, „vědecký“ byl v té době pouze materialismus, tedy přesvědčení o tom, že žádné duchovno (Bůh, duše, ďábel, andělé, duchovní síly apod.) neexistuje. A protože věřící lidé byli často navyklí mít postoje přesně opačné, než byly ty oficiální, **vznikl možná právě zde názor, že když se jedná o jakékoliv věci duchovní, a nejde o něco zřetelně špatného (třeba satanismus), tak je všechno v pořádku.**

Máme rozdílné možnosti, jak se postavit k duchovnímu světu. Jsou lidé, kteří ho v principu popírají: materialisté a ateisté, jak bylo zmíněno výše. Jsou lidé, kteří chtějí „duchovní krajinu“ zkoumat sami. Je to lákavé a z lidského pohledu i pochopitelné. Ovšem – jak si řekneme dále – může to být i nebezpečné.

Je naštěstí ještě další možnost: vzít si na tuto důležitou a náročnou cestu průvodce. My, křesťané, takového průvodce nacházíme v Božím slově – v Bibli. Ta nám na mnoha místech říká, že existuje dobrý Bůh, jehož moc není nikým ohrožena. Existuje ovšem také zlá bytost – Bible ji nazývá zlým duchem nebo ďáblem (toto slovo pochází z řeckého „diabolos“ – „ten, který rozděluje“). Ďábel nemůže otevřeně bojovat proti Bohu; snaží se ale ničít Boží dílo a škodit nám, lidem. Pokud žijeme v přátelství s Bohem, nemůže nám ublížit. Je možné přirovnat ho ke zlému psovi, uvázanému u boudy. Pokud se držím dostatečně daleko, nemůže mi uškodit. Pokud ovšem

přijdu do dosahu řetězu, snadno utrpím nějaké zranění.

Co znamená to „přijít blíž“ ke Zlému? Jde samozřejmě především o hřích. Hříšní jsme všichni; zde ale mám na mysli zlé postoje (slova, skutky, někdy i myšlenky) ve vážných věcech, které člověk zastává dobrovolně, a kterých není ochoten se zříci ani s nimi bojovat. Potom se člověk stává – jak píše apoštol Pavel – „otrokem hříchu“. Otevírá přístupovou cestu pro Zlého do svého srdce. Cesta pro zlo se otevírá i skrze **úmyslné neodpuštění a nenávisť.**

Další přístupovou cestou může být právě to, co se týká našeho tématu. **Leckdo si začne – ze zvědavosti, z touhy po moci, někdy i z touhy pomáhat druhým – zahrávat s různými duchovními postupy a naukami, před kterými jsme v Bibli varováni.** Škála je široká – jde například o různé druhy věštění (z karet, z dlaně, z hvězd, z kávové sedliny...), vyvolávání duchů (spiritismus), pověry, práci s léčivými „duchovními energiemi“ (např. reiki), čerpání „energie“ z kamenů, o bílou magii... Patří sem mimo jiné i víra v anděly jako esoterické bytosti (tedy jiná víra než jak nám ji předkládá Bible), jasnovidectví, numerologie, některé druhy léčitelství (ty, kde se používají kyvadélka, amulety atd.) a vlastně celý široký a těžko přesně definovatelný proud pod názvem New Age (Nový Věk). Prostředí v našem národě a vlastně i ve většině Evropy už je velmi málo křesťanské. Není ani příliš materialistické. Je duchovní – ale duchovní v pohanském smyslu slova. Jak bystře napsal už před lety anglický spisovatel Chesterton: „Od té

doby, co lidé nevěří v Boha, ne, že by nevěřili ničemu, ale věří úplně všemu.“ Bible mluví o špatných duchovních cestách na mnoha místech velmi zřetelně. Například: „*Ať se u tebe nevyskytne ... věštec, obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se dotpává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých... Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.*“ (5. kniha Mojžíšova 18,10-13)

Všechny výše zmíněné okultní duchovní směry jsou **škodlivé na dvou rovinách**: jednak člověka mohou zatížit psychologicky (např. dotyčný uvěří tomu, co mu bylo předpovězeno a podle toho začne přizpůsobovat své životní kroky, jak ukáže i následující zkušenost) a také může dojít k onomu překročení hranice ke „zlému psovi“ a **k duchovním škodám** v srdci dotyčného člověka (to si ukážeme na druhém příkladu).

Dva příklady ze života: Jedna žena si ze zvědavosti zašla k věštkyni. Ta jí předpověděla samé příznivé věci: úspěch v práci, zdraví dětí atd. „Ale musím vám říci i jednu negativní zprávu,“ říká nakonec věštkyně. „Váš manžel vám bude v příštím roce nevěrný.“ Ženou to pochopitelně otřásl, ale co hůře – ona těm slovům uvěřila. Zcela změnila své chování k manželovi, stala se podezíravou, podrážděnou, stále ho kontrolovala... Jejich vztah se prudce zhoršil. A nakonec k předpovězené události skutečně došlo. Vůbec se nechci zastávat nevěrného muže, ale je velmi pravděpodobné, že bez ženiny návštěvy u věštkyně by se vztah manželů nedostal do tak hluboké krize.

Také v případě jedné středoškolačky to začalo „neviným“ věštěním. Po čase sama zjistila, že má „schopnost“ věštit z kávové sedliny. A o něco později začala vyvolávat duchy. Sama – s pomocí tabulky, na

níž měla napsanou abecedu. Poté, co (jak se domnívala) vyvolala např. ducha zemřelé babičky, začala roztáčet střílku umístěnou nad středem tabulky a zapisovala písmena, nad nimiž se střílka zastavila. Kupodivu se tak začaly vytvářet smysluplné věty... Ovšem postupně si to vše začalo vybírat daň: hrozné sny, úzkosti, neschopnost se modlit (dívka je věřící), narušené vztahy. Psychologové i psychiatři ji opakovaně shledávali v pořádku. Ale její problémy se zhoršovaly. Úleva nepřišla od lidí, ale od Boha: poté, co si při rozhovoru s knězem uvědomila, že jde po špatné cestě, se všech těchto aktivit vzdala. S pomocí svátostí (mše svatá, svátosti smíření) a modlitby za vnitřní osvobození se jí postupně vrátil pokoj do srdce. Nakonec byla úplně uzdravena. „Už bych se nikdy nechtěla vrátit do těch temnot, kterými jsem musela projít,“ napsala později v jednom dopise...

Pro úplnost si dodejme, že zkušené exorcisté (ano, toto poslání existuje i v praxi, nejen ve filmech) varují také před různými druhy **black metalu a satanistické hudby** a stejně tak i před sledováním **hororů** – i to mohou být ony zmíněné přístupové cesty Zlého.

Jak už jsem napsal v úvodníku tohoto časopisu, pouť našim životem se spíše podobá cestě po horském hřebeni než procházce v anglickém parku, ve kterém všechny cesty nakonec vedou k zámečku... Vyplatí se mít na této cestě moudrého průvodce, aby člověk nezabloudil. **Boží slovo je nám k dispozici ne proto, aby nás omezovalo, ale aby nás chránilo a pomáhalo nám nacházet směr, který je skutečně správný a jenž vede do toho nejlepšího cíle.**

o. Petr

V minulém čísle Cesty jsme začali představovat pomocníky z naší farnosti při Kurzech Alfa konaných v Hodoníně. Dnes přinášíme další část rozhovorů:

Jenda, 44 let, pomocník vedoucích skupinky v Kurzu Alfa v roce 2012 a 2014

Proč si se rozhodl do Kurzu Alfa zapojit?

Snad proto, že jsem už jednou pomocníka dělal, požádal mě opět otec Petr. Když to jde, snažím se pomoci.

Je těžké mluvit před ostatními?

Protože jsem pomocníkem a neleží na mě vedení skupinky, není to obtížné a docela mně to tak vyhovuje. Nejsem zrovna moc mluvný.

Často se stává, že člověk dostane otázku, na kterou nedokáže odpovědět, nebo čelí situaci, která je mu nepříjemná. Jak reaguješ ty?

Abych řekl pravdu, tak jsem se tam s žádnou nepříjemnou situací neseťkal. Lidé, kteří jsou hledající, většinou nejsou útočně naladěni. Pokud dostanu otázku, na kterou neumím odpovědět (a takových je mnoho), řeknu prostě, že nevím, a pokoušíme se společnými silami hledat odpověď.

Jaký typ lidí navštěvuje takové kurzy, resp. s jakým typem lidí ses setkal/a ty?

Letošní kurz, a myslím, že je to obdobné i u ostatních Kurzů Alfa, navštěvuje široké spektrum lidí. Od úplně nevěřících, hledajících až po lidi věřící. Společným jmenovatelem je touha po duchovnu a hledání odpovědí na důležité otázky v životě.

Jaký vidíš smysl v těchto kurzech a proč bys ho doporučil/a?

Tak jak zaznělo v jedné z přednášek, je dnešní společnost zaměřena hodně na výkon a na úspěch. Mnozí lidé jsou vnitřně unavení a prázdní a toto místo jsou ochotni zaplnit všelijakými pověrami, věštěním, magií, zbožšťováním přirozených věcí a podobně. Proč jim tedy nenabídnout něco hodnotného...?

Co je tvá největší odměna?

Setkávání s příjemnými lidmi a obohacující různost názorů.



Petr, 40 let, vedoucí skupinky, v Kurzu Alfa v roce 2012

Proč ses rozhodl do Kurzu Alfa zapojit?

Oslovil mě otec Petr, který hledal ochotné dobrovolníky, kteří by s kurzem vypomohli. Je pravdou, že do té doby jsem měl o Kurzu Alfa jen teoretické a neúplné informace. Již dříve jsem ale vedl skupinku při Charismatické obnově, s čímž jsem měl pozitivní zkušenost, a tak jsem tušil, že půjde o něco podobného.

Je těžké mluvit před ostatními?

Pro mě osobně nebyl velký problém mluvit před cizími lidmi, i když drobná tréma při prvním setkání se členy naší skupinky byla na místě. Nebylo předem jasné, kdo tam přijde s jakými postoji, názory, jak na tom je se svojí vírou, nebo zda je úplně nevěřící. O to těžší bylo se připravit a pokud možno reagovat na možné dotazy či postoje účastníků.

Často se stává, že člověk dostane otázku nebo čelí situaci, která je mu nepříjemná. Jak reaguješ v takové situaci?

Možná mám oproti ostatním tu výhodu, že jsem na takové situace, kdy musíš něčemu obdobnému čelit nebo improvizovat, trénovaný z mé profese. Ale i tak se mohou objevit dotazy, na které skutečně neznám odpověď, a musím si s tím poradit. V takovém případě je nejlepší přiznat, že odpověď sám neznám, ale zkusím se poradit s někým, kdo ji zná.

Jaký typ lidí navštěvuje takové kurzy, repektive s jakým typem lidí ses setkal ty?

Mohu hodnotit pouze lidi, se kterými jsem se osobně setkal a kteří navštěvovali tento konkrétní kurz. Měli jsme ve skupince lidi, kteří jsou praktikující katolíci, ale také ty, kteří svoji víru hledali. Tito lidé byli napříč různými věkovými kategoriemi a také různého vzdělání. Je určitě přínosné, že Kurzy Alfa jsou otevřeny všem bez nějakých limitů nebo předsudků.

Jaký vidíš smysl v těchto kurzech a proč bys ho doporučil?

Smyslem těchto kurzů je nenásilná a přitom srozumitelná evangelizace. O to snadnější to pro účastníky může být v tom, že celé setkání má několik částí (včetně společného posezení a večere ☺) a mají i možnost o tématu diskutovat s ostatními. Kurz Alfa bych doporučil právě z těchto důvodů. Účastník se zde má cítit naprosto svobodně.

Co je tvá největší odměna?

Odměnou pro mě bylo to, když jsem viděl a zažíval to, co jinde ne:

- že jsem mohl proměňovat své hřívný
- že účastníci chodili pravidelně a těšili se na další setkání
- že měli touhu, aby se za ně někdo modlil
- že chtěli žít ve víře
- že se někteří nechali pokřtít (konkrétně jedna členka naší skupinky)

Největší osobností v dějinách lidstva byl Ježíš Kristus

Neměl sluhu, a přece ho Pánem volali.

Neměl vzdělání, a přece ho Mistrem nazvali.

Neměl lékařskou kvalifikaci, a přesto byl největším Lékařem.

Neměl armádu, a přece měl velkou moc.

Nevyhrál jedinou válku, a přece si podmanil celý svět.

Nespáchal žádný zločin, a přece byl ukřižován.

Zemřel, a přece ho v hrobě nenašli.

Ježíš vstal z mrtvých a stále přebývá mezi námi.

A proto, i když ho svými očima nevidíme, přece ho dokážeme vnímat.

I když ho svými ušima neslyšíme, přece rozumíme tomu, co nám říká.

A i když některým věcem nerozumíme, víme dobře, že má náš život pevně ve svých rukách.

On říká nám všem: „Nebojte se, já jsem přemohl svět.“

NEBEZPEČÍ INTERNETU

V dnešní době se setkáváme s vymoženostmi vyspělé techniky na každém kroku. Někdo novinky zvládá a vítá je, jiný je považuje za zbytečné a někdo se už takzvaně „nechytá“. Nejvíce času tráví na sociálních sítích a internetu hlavně naše děti, které ovšem, stejně jako mnoho dospělých, nejsou schopny odhalit nástrahy, které jsou skryty často v nevinných otázkách, obrázcích či informacích. Proto se tomuto tématu budeme znovu věnovat i my.

Oběť, které je ubližováno elektronicky, většinou nenesou stopy fyzického násilí. Děti se z obav z toho, že budou označeny za žalobníčka, rodičům totiž nesvěří. Poznat to můžete tak, že se dítě straní svých vrstevníků, nesedá k PC nebo nevyužívá mobil, maže své aktivity na internetu i na facebooku. V tomto případě je dobré si s dítětem promluvit, popř. vyhledat odbornou pomoc psychologa. Vždy si však uložte předmět šikany: SMS zprávy, e-mail, otisk obrazovky. Ať máte důkaz pro případné vyšetřování.

I když si třeba myslíte, že se vás to netýká, skutečnost bude jiná. Podle průzkumů se s kyberšikanou setkala 51% dětí – což je velmi šokující údaj. Asi třetina všech dětí ve věku 9-16 let se setkala s verbálními útoky, vloupáním na účet na sociální síti nebo e-mail nebo prozváněním na telefon. Také nahrané video a jeho následné zveřejnění na sociální síť může poznamenat dítě na celý život, přestože to tak nebylo zamýšleno.

Kdy už se jedná o závislost na internetu? Situaci, kdy od svého dítěte požadujeme vykonání nějaké práce a ono jen neochotně odchází od rozehrané hry, známe asi všichni. Jak ale poznat, jestli naše dítě nepřekročilo ještě tu „zdravou“ hranici a jestli si nepřestuje

závislost? Pokud dítě splňuje následujících 6 bodů, pak už bojuje se silnou závislostí a je na vás situaci vzít pevně do rukou. V ČR je závislých dětí asi 3,4%, ve věku 12 - 15 let je to 23%!!

- 1) Dítě dává přednost hraní hry, obětuje kvůli tomu i důležité věci – chodí pozdě do školy, nejde ven s kamarády.
- 2) Když nemůže být na netu, je celé nesvé a uklidní se, až když usedne za PC.
- 3) Neustále prodlužuje čas strávený u PC.
- 4) Má odvykací příznaky – když vypadne síť, má vztek, je nervózní.
- 5) Dítě se nemůže rozhodnout, jestli pokračovat ve hře nebo jít dělat domácí povinnosti – což má za následek nárůst konfliktů v rodině.
- 6) Závislý dělá i věci, se kterými nesouhlasí. Například vymaže účet ke hře, ale za čas ho opět obnoví.

Je jasné, že dítě nemůžete odstříhnout od internetu ihned. Je potřeba jej od nebezpečných činností (např. od pornografie) odvést a pak postupně snižovat čas trávený na PC. Je dobré přesně určit (omezit) hodiny, kdy dítě smí hrát hry.

Jelikož je toto téma velmi obsáhlé, budeme se nástrahám internetu věnovat i v dalším vydání Cesty.

Zároveň chceme vyzvat rodiče, kteří mají zkušenost v rodině a chtěli by se s ní podělit, aby se nebáli a oslovili kohokoliv z redakční rady příp. o. Petra, aby jim pomohl s uveřejněním článku. Chceme takto ostatním rodičům ukázat, že mluvíme o aktuálním tématu, který se mnohých týká nebo může už zítra týkat a že najít správné řešení není vůbec jednoduché.

Děkujeme.

H. Maděryčová

**Lloyd C. Souhlas: Velký rybář
Karmelitánské nakl., 377 stran**

V knize Velký rybář popisuje autor řadu Ježíšových skutků, které jsou známy z evangelií. Román se odehrává v časovém rozmezí, které zahrnuje jak začátek Ježíšova působení, tak i seslání Ducha svatého. Velkým rybářem je zde ale míněn rybář Petr. Setkáme se s ním, ještě než ho Ježíš povolal za apoštola a sledujeme jeho proměnu v přesvědčeného a horlivého Ježíšova stoupence.

**Nicky Cruz: Ďábel nemá matku
Nakladatelství TRITON, 215 stran**

Nicky Cruz vyrůstal jako malý darebák. V patnácti letech odešel do New Yorku, kde se stal členem a potom i vůdcem pouličního gangu. Záhy poté se setkal s kazatelem Davidem Wilkersonem a konvertoval. Vystudoval biblickou školu a začal hlásat evangelium. Díky svým zkušenostem a pochopení pro osudy druhých se stal legendou. Jeho pastorační činnost ovlivnila mnoho tisíc členů gangů z chudinských čtvrtí.

(Pozn. redakce: Při setkání s ním se obrátil k Bohu i o. René-Luc, který několikrát navštívil naši farnost).

**PRO MLÁDEŽ
Daniel Ange: Raněný pastýř
Karmelitánské nakl., 111 stran**

Jestliže pro druhé nic neznamenáš a sám sobě nevěříš, nestojí-li tvůj život za nic, protože neustále bloudíš, klopytáš a propadáš se, pak je tato kniha pro tebe. Dočteš se v ní jednu důležitou věc: Jsi milován, i když o tom nemáš ani zdání!

ÚRYVEK Z KNIHY:

Pastýř mi změřil tep. Pak mi přiložil hlavu na hrud' a řekl mi, abych zhluboka dýchal. Vypadalo to, že se vyzná v medicíně, přestože byl jen pastýř. Náhle se na mě vážně, téměř úzkostlivě podíval: „*Jsi na tom hůř, než si myslíš. Jsi vážně nemocný. Existují i zhoubné nemoci duše. Zprvu není nic znát, ale jednoho dne nemoc vypukne a nakonec člověka celého stráví. Chtěl bych tě o něco požádat; vrátil by ses se mnou na začátek své životní cesty... Projít se mou ještě jednou všechno, cos prožil. Všechny ty chvíle, kdy tě něco bolelo, nebo ti někdo ublížil.*“

„Zbláznil ses? To už je všechno pryč! Nač se znovu hrabat v tom bahně?“

Emanueli, sám dobře víš, že je toho mnoho, cos ještě nepřekonal. Jako bys byl svázán řetězy. Brání ti v další cestě, s oproštěným srdcem.“

„Bojím se, že rozjitríš mé zacelené rány, že se vrátí úzkost.“

„*Znám ty cesty lépe než ty. Byl jsem s tebou mnohem dřív, kdys ještě o mně nic nevěděl. Důvěřuj mi. Teď to bude úplně jiné!*“

„Proč ale nesmažeš minulost, proč ji ne necháme prostě být?“

„*Každou ránu je třeba vyléčit v tu chvíli, kdy vznikla. Musím se vrátit až ke kořenům, abych mohl léčit zlo. Víím, že můj způsob léčby se může zdát trochu zvláštní. Ale důvěřuj mi. Zkusme to tedy spolu!*“

Tak jsme se vydali do mého nitra. Kudy jsem se toulal, a co jsem zažil. Jednou byl v čele on, podruhé já. Zastavil se se mnou pokaždé, když jsem upadl, krvácel a plakal. Pastýř měl pravdu.

Zastavili jsme se ve vězení, kde jsem si odseděl víc než rok za vloupání. Okamžitě jsem si vybavil všechno, co jsem musel snášet během těch nekonečných měsíců. Potom jsme se ocitli před soudem. Všechny důkazy byly překroucené. Přišli mi spoustu nepravdivých věcí. “

„To znám...“

(Že by také někdy seděl base?)

„Neznáš poslední příkaz mého Otce, napsaný na dveřích v Allegres: Ohlaš vězňům amnestii. Řekni jim: Jděte! Dnes jsem tu proto, abych tě dostal z jiných strašných věznic.“

Pak jsme zašli za astroložkou, která mi tehdy četla z ruky a vložila mi mé hvězdné postavení. Z toho mi potom předpověděla budoucnost: V jedenatřiceti mě postihne smrtelný úraz. Bude to přesně 28. února. Silně to na mne zapůsobilo. Neustále mě ta předpověď pronásledovala, tím spíše, že se něco z ní postupně uskutečnilo. Pomalu mě to udolávalo. Několikrát jsem také u té ženy navázal spojení s duchy pomocí skleničky kroužící mezi písmeny. „Vyléčila“ mě také z různých nemocí pomocí magnetismu

a zařikávání. Jednou jsem ji přistihl, jak jedné klientce říká: „Mohu vyléčit vašeho syna, ale za cenu jeho duše.“ To mě vyděsilo. Má moje duše ještě nějakou cenu? - pomyslel jsem si.

Tu se pastýř velmi rozzlobil. Nikdy bych si ho tak nedovedl představit. Převrhl stůl, rozbil talismany, kyvadla, ničil karty. I přes všechny tyto násilnosti se na ni díval laskavě. To proto, že ji měl rád. Chtěl ji také osvobodit.

„Ne, ne. Osud není slepý! Předurčení neexistuje! Tvůj život není předem naprogramován postavením hvězd. Nejsi řízený na dálku, nejsi robot. Mezi lidmi, i když jsou jich miliardy, nejsou nikdy dva stejní! Slyšíš? Neexistuje jiný člověk, stejný jako ty! Podlehl jsi klamu!“

„Klamu? Jak to, přece dovedu hledět na skutečnost, i když je hodně tvrdá!“

„Vím, že hledáš pravdu a mám tě za to rád. Ale znáš dobře lidi, kterým důvěřuješ? Někteří jsou jen obchodníci se smrtí, podvodní kramáři. Můj Otec ti dává život každý den. Nakládáš s ním, jak chceš. Je to tvůj život. Otec ti důvěřuje. Na tobě záleží, co s ním uděláš...“

M. Červenková

HUDBA O VELIKONOČNÍCH SVÁTCÍCH V CHRÁMU SV. VÁCLAVA V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

29. 3. 2015	Květná neděle v 10.00	Pašije podle sv. Marka
3. 4. 2015	Velký pátek v 18.00	Pašije podle sv. Jana J. G. Handl: Ecce quomodo moritur Iustus G. P. Palestrina: Improperia
5. 4. 2015	Hod Boží velikonoční v 10.00	P. Staněk: Missa lyrica G. F. Händel: Alleluja z oratoria Mesiáš

Účinkuje: Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty
Diriguje: BcA. Lucie Škrhánková

Cestička

DOBŘÝ PASTÝŘ

Bylo jednou jedno velmi šťastné stádo oveček, které se páslo v zemi daleko odtud. Po celé dny žvýkaly trávu na kopcích i v údolích. Měly Dobrého pastýře, který je miloval a staral se o ně.

Jednou se několik oveček zatoulalo příliš daleko. Tráva jim tam obzvlášť chutnala a tak přestaly svého pastýře sledovat.

„U-á-á-á-á!“ zařval hrozivý Žrout, hladový vlk. „Tak dneska bude k obědu jehněčí!“ Lehkomyslné ovečky prchaly před Žroutem, který jim byl v patách. Utíkaly zpátky k Dobrému pastýři.

„Zmiz, nebo toho budeš litovat!“ vykřikl přísně Dobrý pastýř.

„To si snad děláš legraci,“ zařval vlk, „já sleduji to stádo už celé dny a teď mám nárok na svou odměnu.“

„Ne, nemáš!“

„Ano, mám!“

„Ne, nemáš!“

„ANO, MÁM!“ zařval starý Žrout a ukázal strašlivé zuby.

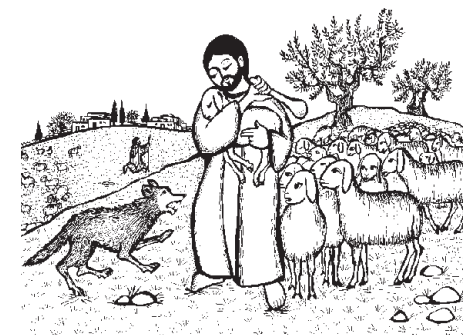
„Prásk!“ pastýřova hůl zasáhla svůj cíl.

„A-ú-ú-ú!“ zavyl Žrout, „tohle se mi děje pořád... Už toho mám po krk.“

„Tak proč nenapravíš svoje zlé chování? Můžeš mi pomoci každý večer počítat stádo v ovčinci, místo abys byl každému jen na obtíž,“ navrhl mu pastýř.

„Starého psa novým kouskům nenaučíš. Vždycky jsem dělal neplechu, co si jen vzpomínám,“ vzlykal vlk.

„Důležité je to, co se děje uvnitř, ne to, jak vypadáš,“ řekl mu na to Dobrý pastýř, „každý může mít nové srdce, pokud opravdu chce.“ Hrozivý Žrout se rozhodl připojit ke stádu



a novina o pozoruhodné změně v jeho srdci se roznesla daleko.

Až na druhé straně hor se doslechl jeden pastýř o Dobrém pastýři a napraveném vlkovi. Přišel tedy, za sebou táhl vzpurnou ovečku, která se jmenovala Hopík. „S tímhle zvířetem si zkrátka nevím rady,“ řekl. „Pořád mi utíká. Už se s ním nebudu mořit, nikdy neudělá, co mu řeknu.“ A s těmito slovy se otočil a odkráčel s nazlobeným mumláním: „Ta ovečka nestojí za všechny trable!“

Dobrý pastýř zkusil vše, co bylo v jeho silách, aby se srdce neposlušného Hopíka změnilo. Celé dny hopsalo zlobivé zvíře pryč do hor. „Můžu si dělat, co chci!“ volal Hopík na ostatní ovečky. „Nikdo mi nic neříká, co mám dělat. Jsem svobodný!“

Šel všem pořádně na nervy, chytil se do ostružin, spadl do řeky a málem se utopil. Pastýř mu projevovat nekonečnou trpělivost a lásku, ale nic, co řekl či udělal, jakoby vůbec neúčinkovalo.

Jednoho dne vedli Dobrý pastýř s vlkem ovečky dolů do ovčince dřív než obvykle. Začala se shlukovat bouřková mračna a na blízku bylo slyšet třesk a dunění hromu. Jak počítali ovečky při vchodu do ovčince, zjistili,

že chybí Hopík. Znovu ovečky přepočítali, ale došli ke stejnému výsledku - Hopík byl pryč.

„Tak, kamaráde,“ řekl Dobrý pastýř, „teď přichází chvíle zkoušky. Stádo teď bude ve tvých rukou. Ty je budeš chránit a pečovat o něj. Já musím jít hledat našeho malého vzpurného přítele. Starej se tu o ně dobře, až budu pryč. Věřím ti. Doufám, že mě nezklameš.“

Pastýř hledal celou noc. Bouřka zuřila a obloha byla plná blesků. Dobrý pastýř byl promočený až na kost a ruce i nohy měl úplně zkrchlé. Vyšplhal na vysokou horu a snažil se přivolat ztracenou ovečku. Už si myslel, že ji nikdy nenajde, když vtom uslyšel slabé bolestné zabečení. Když se podíval přes okraj skály, uviděl, že Hopík má zlomené nožky a že hrozí nebezpečí, že spadne ještě níž. Dobrý pastýř začal slézat k němu. Hopík byl velmi vyděšený a ve velkých bolestech. „Neboj se, můj malý kamaráde. Už jsem tady,“ utěšoval ho Dobrý pastýř. Uvázal bezmocnou ovečku do lana a začal s ním šplhat vzhůru.

„Prásk!“ uhodil blesk a oba se řítily dolů do propasti. Dobrý pastýř se zkroutil tak, aby při pádu chránil zraněnou ovečku. Nelitostné ostny probodaly pastýřovo tělo, když spadli dolů ze svahu.

Bouře ustala a sluníčko vesele vykuklo zpoza vzdálených kopců. Uprostřed zlatavého světla se tu naskýtal smutný, žalostný pohled. Nic se tu nehýbalo, kromě slz smutku, které nepřestávaly řinout z Hopíkových očí. Díval se na probodané, nehybné tělo věrného přítele.

„Kdybych jen nebyl tak hloupý. Kdyby... kdyby.“ Nemohl nic než hledět na Dobrého pastýře a přemýšlet o svém špatném chování. Cítil hanbu a znepokojení nad osudem stáda, které čekalo doma. „Co když vlk opět zdivočí a roztrhá stádo na kusy?“ naříkal. Celý den ležel bez hnutí, neschopný pohybu a stejně tak i další den...

Uběhly tři dlouhé dny a noci a Hopík se vzdal jakékoli naděje na záchranu. Najednou se oči Dobrého pastýře zachvěly a otevřely. Usmál se na ovečku. Vyzvedl si ji na ramena a kulhavým krokem se pomalu vydal na cestu ke svému stádu. Všechny ovečky trpělivě čekaly a jejich obrysy byly vidět už z dálky. Žrout byl tak hrdý na to, že neztratil důvěru Dobrého pastýře.

Trvalo dlouho, než se Hopíkovy nožky uzdravily. Dobrý pastýř ho musel všude nosit na ramenou. Ale když se pak uzdravil, ani za nic se nechtěl vzdálit od pastýře. Někdy se podíval na jizvy na ruku i nohou Dobrého pastýře a vzpomenu si. Věděl, že to jsou drahocenné známky lásky.

Kdykoli nějaká nová jarní ovečka začala zlobit, Hopík a Dobrý pastýř se na sebe jen chápavě usmáli. A Dobrý pastýř řekl: „Možná bychom jí měli povědět o našem velkém dobrodružství, viď, Hopíku?“

John Stewart: Dobrý pastýř

Ahoj děvčata a kluci,

tento příběh je založen na jednom Ježíšově podobenství. Je však trochu jiný. Točí se kolem těch, kteří druhým ubližují. Prvním z nich je vlk, který se pokládá za víc než rovného Dobrému pastýři. Druhým ovečka jménem Hopík. Hopíkovo chování má nakonec moc smutné následky. Když se Dobrý pastýř snaží najít, je pastýřovo tělo probodáno nelitostnými ostny...

I my bychom měli uvažovat, jaké následky může mít naše jednání, protože někdy není možné vzít věci zpět.

Přejeme vám krásné jarní dny!



I letos nás navštívili malí divadelníci z Moravského Žižkova. Nacvičili si vánoční představení o nelehké cestě Marie a Josefa k betlémské stáji.



*Noc na faře pro mladší děti (1. – 3. třída)
16. 1. 2015
Vyhodnocení soutěží ve farní stodole. Kromě různých her si děti také opekly špekáčky a podívaly se na pohádku.*



*Noc na faře pro starší děti (4. – 9. třída)
30. 1. 2015
Také starší děti měly na programu soutěže, test znalostí, hry a na konec sledování filmu. Ráno je čekala dobrá snídaně.*



Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2014

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Anna Bařinová, Karolína Bravencová (Josefov), Natálie Janů, Karolína Anna Košťálová, Tereza Křížová, Eliška Marie Lekavá, Viola Anežka Nováková, Michaela Plhalová, Elizabeth Pospíšilová, Eliška Prýgllová, Adéla Staňová, Helena Šimková, Julie Tomšejová, Anežka Turková, Ludmila Marie Vaculíková, Ema Vnenčáková (Josefov), Edita Vraňanová.

Dominik Bartál, Dominik Dřevěný, Florian Hasil (Josefov), Gabriel Herka, Patrik Holický, Matěj Křivák (Josefov), Filip Kvasnička, Kryštof Lorenc, František Makudera, Jakub Myška, Filip Salajka, Maxmilián Sládek, Martin Turek, James Henry Young, Ondřej Zámečník.

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Ladislav Glos	&	Eliška Veselá
Marek Hromek	&	Alena Procházková
Petr Netopilík	&	Růžena Hasilová (Josefov)
Lubomír Šimek	&	Zdeňka Jablonická (Josefov)
Denis Tureček	&	Blanka Klubusová (Milkulčice - Valy)
Antonín Zouhar	&	Lenka Sukupová

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Josefa Bohúnová (1925), Františka Červenková (1924), Ludmila Kaňová (1941), Marie Kaňová (1919), Anna Kopečková (1940), Anna Lekavá (1919), Helena Michenková ((1925), Ludmila Prčíková (1944) - Josefov, Růžena Prčíková (1932), Marie Topenčíková (1923), Lucie Vymyslická (1929).

Emil Bílek (1937), František Crhák (1941), Jan Herka (1932), Antonín Komosný (1938), František Komosný (1922), Milan Komosný (1966), Petr Kopeček (1933), Antonín Kopriva (1942), Ladislav Lekavý (1939), Josef Lelka (1936), Vítězslav Pazderka (1927), Václav Řezáč (1959), Josef Salajka (1937), Štefan Šebesta (1936), Ivan Zemánek (1968).

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 1300 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice